

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.	PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18
---	--

LOS GRANS SE FAN XICHS.

-¡Ay senyor, qué petits s' han tornat!

À VILANOVA Y GELTRÚ.

UNA VISITA À L' EXPOSIC IÓ REGIONAL.

En Gumà es home de sort:—fà l' estació dintre 'l port.—Se l' hi enfutisma en Garran,—y en Garran va al botavant.—En Pavia l' hi fa cara,—es en Pavia ja la mare!—Pro en Gumà diu: no hi ha més—¿que 's pensa que só un Congrés?—Y encen la locomotora—y en Pavia, apa, ja es foral..

Ay, ay are me 'n adono que apesar de que volia escriure prosa 'm surten versos. ¡No hi ha remey!.. Los homes com en Gumà donan inspiració, vulgas no vulgas.

Y á propòsit de la sort de 'n Gumà, dech ferlos present qu' ell ha prés una gran part en l' organizació de l' Exposició de Vilanova, y que á pesar de que diu lo ditxo: «Pèl maig cada dia un raig», en Gumà va donar las órdenes convenientes y 'l dia de l' inauguració feya un sol esplèndit. Un sol com l' eloquent advocat del mateix apellido, quan fà discursos al *Ateneo barcelonés*, en favor del divorci.

Ja som á l' estació: la locomotora esbufega, com si 'l carbó de pedra se l' hi hagués posat malament. Arriban las autoritats, los convidats, un sens fi de personas, udola la locomotora y 'ls corredors ambulants se posan en moviment.

Allò nos es corre, es volar. Las planuras y las montanyas passan llisquentas pèl davant nostre: algunas s' obran pera donar pas al tren.

—¡Ay que descarrillarém! diu un senyor molt gallina.

—¿Y qué? l' hi responch. ¿No savia que aquest era 'l tren de l' exposició?

Duració del viatge: 36 minuts: un tancar y obrir d' ulls.

Si es veritat allò que dihen los inglesos de que 'l temps es or, lo ménos, lo ménos hém estolviat una doleta de cinch duros.

L' edifici destinat á l' Exposició s' alsa davant de l' estació del carril: la filla al costat de la mare.

Es bonich y presenta bon aspecte.

Entrém, y mentres se fan las ceremonias de costum, doném un cop-d' ull. Lo primer que 's nota es que 'ls treballs están algun tant atrassats. Naturalment, com que 'l tren vá estar no més que 36 minuts, vá atraparlos descuidats.

Hi ha un jardí ab un sortidor, varias máquinas y alguns pabellons esbarriats com si haguessen renyit los uns ab los altres.

La primera sala tè per adorno columnas revestidas de ampollas de vi, ó com si diguésem arguments librecambistas, tapats ab tap de suro.

—¡Oh! si s' hi poguessen aferrussar, prou firmarian aquí á Vilanova mateix lo tractat ab Inglaterra!

Segona sala, máquinas, aparatos y altres objectes.

—¡Desperta ferro! deyan los antichs almogàvers, y lo qu' es l' industria ferretera jo 'ls asseguro que no s' ha quedat dormida.

—Hi falta una máquina, vaig dir á un amich mèu que m' acompanyava.

—¿Quina?

—Una máquina pera arrancar governs, quan s' arrapan massa.

La sala següent era capritxosa.

Figurínse un entarimat y al fondo varios non.s, entre ells: *Barcelona, Tarrassa, Sabadell, Alcoy, Granollers...*

—Prou. Ja se que son.

—¿Qué son?

—Los pobles morts pèl tractat de comers franco-espanyol.

Venen desseguida las pinturas.

Vayreda, Armet, Meiffren, etc., etc., lluben allí las sèvas obras. Hi ha paissatjes, retratos, quadros de género, tot lo que vulgan, ménos algun que representi la felicitat.

¡Y això que la felicitat aquí á Espanya si no 'ns la pintém!..

Al arribar aquí perdo 'l compte de las salas que vaig anar seguint. En una hi havia varias pessas de anatomia: caps oberts, camas talladas, homes escorxats.

En fi: 'ls contribuyents victimas de las novas tarifes.

¡Prou es allò l' exposició del Sr. Camacho!

La sala de cromos era també notable: allà hi vaig veure 'ls que ha repartit la societat Romea, desde la sèva fundació, en los balls de máscaras.

¡Dulces recuerdos del placer perdido!

Perque han de saber que una máscara molt guapa

vestida d' estudiant, vá donarme carabassa y no l' hi vista més.

En una paraula: la mar d' objectes, que lluhirán moltíssim un cop estingan bèn colòcats.

Estava fent reflexions sobre lo pit que demostra una població com Vilanova realisant projectes d' aquesta magnitud, quan vãn advertirme de que ja era hora de tornar al tren, si es que no volia quedarme en terra.

Y com que 'l tren no espera á ningú, vaig pujar al wagó. Y vegin si caminava depressa, que quan m' anava á seure eram á Vilanova, y aixis que seya arribavam á Barcelona.

—¿Tant depressa anava? ¡Sembla mentidal!

—Bé, de depressa ja hi anava; pero es que tots los assientos eran presos, y jo no vaig poderme sentar, sinó quan los que hi havian arribat primer s' alsavan pera baixar.

J. REIG Y V.

TEATRO PRINCIPAL.—LOHENGRIN.

«L' art, un jour, lorsqu'il s' adressera à l' ensemble des spectateurs et non à une catégorie, sera le grand instructeur de l' humanité.»
SCHILLER.

«Me claran un instrument que pesa me que Cristo.»
SALVATORI.

II Y ÚLTIM.

He dit qu' en Wagner no tenia cap preocupació, y bèn mirat ne té una: la de ser despreocupat.

La set d' innovacions y l' afany de no semblarse á ningú, l' han conduhit á despreciar recursos que maneja per la sèva gran ciencia, iluminats per la sèva concepció potent, haurian sigut per l' art veritables revelacions.

Ha volgut espurgar tant los arbres, que quan ha arribat la estació, no han fet prou sombra per falta de fullas.

Lo sèu esperit revolucionari ha comensat per la manera d' orquestrar y ha acabat per la elecció dels assumptos y la confecció dels seus librets.

M' agradaria qu' en Wagner s' encarregués una temporada del Circo de caballs de la plassa de Catalunya perque estich segur que 'n suprimiria 'ls caballs.

Lo qu' es del rutinari cercol de paper que foradan y traspasan las *amassonas* ja 'ls asseguro jo que may més s' en cantaria gall ni gallina.

Las óperas que ha escrit Wagner, posteriors al *Lohengrin* y 'ls librets que ha publicat, explican los propòsits de la sèva nova escola, demostrant hasta la evidència, que es esclau d' aquella preocupació.

Wagner que ja en lo *Lohengrin*, rariíssimas vegadas se surt del *unissono* per fer cantar las veus, en las últimas obras no se n' hi troban dos que cantin al mateix temps.

Per ell los coros y 'ls concertants son un absurdo.

Aquellas combinacions que maneja magistralment per en Meyerbeer, varen ser la base de la sèva gran reputació, milloradas per en Wagner haurian entussiasmat hasta 'l fanatisme. ¿A quants efectes no s' ha tancat la porta, ell que té una manera de fer grandiosa, inmensa, fins excesiva?

Y aquí tenen explicat com l' afany de no tenir cap sèva constituix per sí sol una sèva bastant grossa.

La de que dos veus no cantin á la vegada, la funda Wagner en que es una práctica que està renyida ab la veritat dramática.

Es cert que en la vida real no es freqüent que dos personas que sostenen un diàlech, parlin al mateix temps; pero crech que tampoch se 'n trobará cap que després de clavar-se una punyalada, tinga l' humor d' anarse 'n al altre barri cantant una *aria* com lo tenor al final de la *Lucia*.

Desde 'l moment en que varem admetre 'l drama lirich, varem convenir en que fins un tisich podia com en la *Traviatta*, despedirse del mon ab quatre cansonetas.

Wagner, donchs, al rompre las trabas antigas, se n' ha fet unas de novas que no per ser fetas expressas deixarán de ferli ménos nosa.

En lo mateix *Lohengrin* vaig observar-ne una que produheix un gran efecte: pero que no se si portada al extrem podria sostenirse.

L' idea de valerse d' un mateix instrument per expressar una mateixa passió es lògica dintre d' un realisme absolut; en aquesta obra produheix un gran efecte y causa una sorpresa; pero al cap de vall es una traba que á la llarga estroncaria l' inspiració y acabaria ab l' art dramàtic musical.

Ja veurán: las passjons son pocas; pero 'ls instruments també son contats y aquest procediment d' aquí uns quants anys se faria bastant monótono.

¡Oh! y si per casualitat se descubria alguna nova passió, mestre vindria que per pintarla bèn en música,

's trobaria que no li han deixat més instrument que las timbalas.

Per altra part, jo no crech que la venjansa, per exemple s' expressi millor ab un clarinet que ab una trompa, com no crech tampoch en la música imitativa hasta l' extrem de que siga un llenguatge clar per tot-hom y de la que 's puga un servir per expressar la més vulgar de la sèvas idees.

Quan en Rossini va acabar la sèva obra mestra, lo *Guillermo Tell*, va tenir pressa d' escriure per aquesta ópera una sinfonia expressa y va apropiarihi la sinfonia d' una altra ópera que havia escrit anteriorment.

Donchs bé: avuy dia encara 's troba fanàtic que al sentir aquesta *sinfonia* s' admira no sols de las bellezas de primer ordre que conté, sinó de la sèva potencia descriptiva. Ell hi sent l' aire de llibertat de la Suissa; hi escolta 'ls plans dels conspiradors; fins hi conta lo número de fábricas de rellotges que hi ha á Ginebra.

Lo llenguatge sinfònic de la música tè la sèva rahó de ser quan parla á l' ànima sense auxiliars; pero per mi es insuficient per traduhir y seguir pas á pas tota una acció dramática.

Wagner ha exagerat lo realisme en perjudici del idealisme, apartantse d' aquest modo del gran ideal del art.

Y no 's compren que siga tant realista en música l' home que edifica 'ls seus librets sobre rondallas y quentos de la vora del foch, buscant en la vida fantástica las emocions que no 's troban dintre de la vida real.

¿Hi ha res més inverossimil que l' argument del *Lohengrin*? Una dona acusada de que ha mort á son germá y que al ser interrogada per lo rey ni ho nega ni ho afirma. Lo rey diu si vol subjectarse á un judici de Déu y que en aquest cas esculleixi defensor, y ella diu que ha somiat un *guerrero* y que ell la defensará. Tal dit tal fet, quan arriba l' hora lo guerrero 's presenta dins d' un barco tirat per una oca, y diu á la dona qu' ell será lo sèu *campeon* y que fins se casará ab ella; pero que no li preguntí may lo nom, ni 'l parentiu, ni l' ofici. La xicota que á la quinta no debia tenir mas-sas partits, arreplega aquella ganga. Lo guerrero ab un *buf* fa caure al seu acusador; pero li perdona la vida: fa una abressada á la sèva promesa y tots plegats s' en van á da una volta. Lo guerrero 's casa ab aquella minyona y al sortir de l' iglesia axis que anavan á disfrutarlo, l' acusador surt de tras cantó per estripá al guerrero; pero aquest no fa més que ensenyarli la espasa y l' *acusador* cau mort. La núvia cau desmayada, lo núvi s' en va á contarho al rey y quatre comparsas que ja estavan previnguts per si hi havia alguna desgracia *aixecan lo mort* y se l' emportan.

Lo guerrero ho conta tot al rey. La dona del *acusador* diu que ella vá convertir en oca al germá de la *núvia*. L' oca que s' ho devia escoltar tot, compareix tot xano xano ab la barca entre las plomas. Lo guerrero la tira á l' aygua y de l' aygua surt lo germá de la *núvia* plé de salut, que 's coneix que l' hi vá probar la vida d' oca: la *núvia* 's mort de *repenta* y 'l guerrero se 'n torna á casa sèva perque diu que té 'l compromís d' anar á guardar lo *caliz* de la passió.

Aquí tenen resumit l' argument del *Lohengrin*. ¿Que 'ls en sembla? ¿Es possible que un geni com en Wagner pugui inspirarse y escriure música sería sobre unas situacions tant bufas?

Donchs no hi ha més, en aquest libre fantástich, inverossimil y hasta ridicul, hi ha trobat situacions dramáticas que interessan, sentiments que comouhen y passjons que seduheixen. Ha escrit una obra mestra.

La sèva potencia artistica es de tal forsa que l' hi han bastat los sons y las armonias per expressar lo que no hauria pogut expressar ab las paraulas. Si un se vol enterar del argument ha de prescindir del libret y escoltarse á l' orquesta. Allí ho trobará tot.

Aquesta ópera tè 'l privilegi d' agradar la primera vegada que se sent. Hi ha passatjes que electrizan y que s' apoderan del públich sobre 'l terreno.

Apesar d' això hi ha trossos que s' han de sentir molt per saborejarlos perque pertanyen á un ordre nou de idees musicals. L' oído ha de aprendre de escoltarlos y 'l cor de sentirlos.

La música tè algo del café, del xocolate y del tabaco. Quan un tè la costum de pendre café del herbolari del Rey, xocolate de ca 'n Juncosa y cigarros de Valencia, d' aquells que esculleixen los estanquers, pagant un ral més per cada paquet, s' ha d' imposar un gran sacrifici pera pendre un moka legitim, ó un xocolate de Zaragoza ó per fumar una breva d' en Cabanyes.

Jo, hasta millorant, lo dia que cambio de lliit no puch aclucar l' ull.

Bastant ha fet lo públich de Barcelona. que ha passat molt bonas nits, apesar de que en Wagner ab lo *Lohengrin* no sols 'ls ha refet los matalassos, sinó que fins n' hi ha posat alguns de nous.

La execució de l' obra, admirable per la Vitali y la Pasqua, en Barbaccini y en Roudil.

La orquesta inimitable en mans del eminent Goula, á qui, després d' en Brugada, 's deu l' haverse sentit lo *Lohengrin* á Barcelona.

En Brugada vá esser lo general en jefe, que vá dis-

posar la batalla. En Goula lo general que ha conseguit la victoria.

Voldria pegar una pallissa als coros; pero 'm fan pena. ¡Pobrets! ¿Se pot desafinar menos per déu ó dotze rals? ¡En Wagner los hi ha pujat la tessitura, y en Brugada no 'ls ha pujat lo sou!

BONAVENTURA GATELL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senmana de las transformacions en que alguns teatros de hivern compleixen aquell refran: *Hasta el cuarenta de mayo no te quites el sayo*. Las temporadas de hivern y primavera están acabadas. ¡Visca la temporada d' istiu!

Los darrers ecos musicals de la primavera han sigut agradables. La Reszké qu' es una xicotassa russa com un temple, després del *Roberto* ha cantat l' *Aida*, ab una perfecció assombrosa. Té la tal Reszké una véu extensa, potser la més extensa qu' hém sentit may; ademés es ben timbrada y no deixa res que desitjar. Com actris interpreta 'ls papers discretament; pero sense posarhi aquella passió que tant entusiasma al nostre públich.

Dos notabilitats han recullit los aplausos de Barcelona: los senyors Tragó y Arbós, pianista y violinista respectivament. ¡Llástima que no hajan tingut més públich! Tragó domina 't piano té una agilitat pasmosa y una pulsació admirable, ab lo que vens las grans dificultats del piano. Arbós es un violinista de l' escola de 'n Sarassate. Es molt jove encare, y demostra un gust y un sentiment artístichs extraordinaris, a més de molta habilitat. Desde ' are 'ls asseguro que ab lo temps se 'n parlará d' aquest violinista.

Últimament la Sra. Gini vá encarregar-se de sustituhir á la Vitali en lo paper d' Elsa de *Lohengrin*. Si 'ls dich que fins darrera de la Vitali, vá ser aplaudida una pila de vegadas, quedará fet l' elogi de aquesta soprano, jove y modesta; pero dotada de bonas condicions.

S' ha inaugurat la temporada del *Espanyol* ab una excellent companyia de zarzuela dirigida pèl mestre Cereceda. *Los mosqueteros grises* han fet lo gasto de las primeras representacions. Obra es aquesta que aquí mateix vá estrenarse y que sempre es aplaudida. Una de las novedats que 's donarán serà la representació de la *Mascotte*, opereta de la qual se 'n han donat á Paris més de 600 representacions, y que ha recorregut en poch temps los principals teatros de Europa.

Al *Retiro* ha tingut *Nabuco* una interpretació bastant acertada. — *Novelats* anuncia un' altra companyia d' ópera. *Ci vedrà*.

En lo *Circo Ecuestre*, han debutat los artistas *Victor* y *Niblo* que executan un treball molt semblant al dels germans Rizzarelli, ab menos elegancia; pero ab molta precisió. Son dignes de ser vistos.

Finalment M. Mayet ha reanudat las sèvas ascencions en la *Plassa de Toros*. Lo globo qu' emplea es nou y 's titula *Ciudad de Barcelona*.

Y á propòsit. Un botiguer l' hi deya:

—Sr. Mayet, deixim' hi pujar si es servit.

—¿Per qué?

—Pera veure si 'ls comissionats d' apremis, s' atreueixen á venirme al darrera.

N. N. N.

REVISTA DEL MES DE MAIG.

Fecundo y graciós com sempre ha sigut lo mes de Maig: las flors tendretas y hermosas nos van perfumant lo nas; adornan la solapeta d' alguns tipos engomats; lo cap y 'l pit de las noyas (y hasta vellas cap-cigranyes) plé de flors frescas y encesas semblan jardins ambulants, sino que ab tot y las ganas no s' hi pot aná á ensumar.

Encare 'm dura l' espasme y la boca 'm bada un pam, al pensar sols ab lo geni de la gran Sarah Bernhardt, sol de la escena francesa per no dir la universal: lo terror de las butxacas perque ho deixa tot pelat; febra d' Empresas que ab pressa se la prenen de las mans: ganga y consol de modistas perque os dich que tira llarch. Vaja, diguin lo que vulgan, á Fransa son molt trempats y tenen cosas tant bonas que jo ho pendria ab bon grat.

M' ha dit un amic d' Olot que tots aquells fabricants

voldrian que 's parés sempre de contribució y tractats, perque diu que ab aquells dias los ha anat d' alló més gras, despatrant las barretinas ahont las arnas feyan cau. ¡Pobra, pobra Catalunya si aquell pas no hagués donat! Perque, vaja, d' aquell rasgo se véu que 'n van fer molt cas. Qui diu que casi no hi veyá de tant content y estufat, es aquell mo-sen Jascinto barretinaire de Prats de Molló, que vá dir sério fá temps en los Jochs Florals, que 'l que no dú barretina no pot ser bon catalá. Ja que de Jochs Florals parlo, suposo que haurán anat al Certamen dels trovaires que ja fá una pila d' anys que han arrendat tots los premis; jo, francament, ja no hi vaig, perque sent se npre 'ls mateixos ja 'ls conech á tots temps ha.

Endemés, tenim un Bisbe d' alló que se 'n diu trempat. Com ell fabrica indulgencias y fa bon negoci ab sants, vá aná á delensar la industria marxant en tren al Senat. Vá dir que al cor parlaria y conmoqué tant y tant que 'ls senadors tots llensavan unas llágrimas de pam, y fugint de tanta llástima varen anar desfilant y á Don José van deixar-lo parlant tot sol ab los banchs. S' aixugaren tots las llágrimas, vingué l' hora de votar y ¡pobre home! á sas vellesas gran carbassa l' hi han donat. Ab aquest premi á l' espatilla cap aquí se 'n vá tornar; pero, fills, quina arribada, no crech que s' hagués vist may, fins á coll y bé van durlo cap á dalt del seu palau. Diu que de goig fins plorava: ve'am si encare dirá no me quieren por obispo quan estigui un xich cremat. Fins crech que vo en nombrarlo fill adoptiu: prou sabrá dintre poch, dir: *Setze jutjes menjan fetca d' un penjat*.

Ab la calor, los teatros d' istiu obran los portals y 'l que ha anat á la vanguardia es lo Circo de caballs. Ab lo *Lohengrin* en Wagner nos ha deixat á tots blaus; pero tot es per més pena perque van marxant los rals. Dugas corridas de toros, espectacle nacional; aquí á Espanya á aixó de banyas hi haurá sempre aficionats.

Parlaria d' una cosa que dona molt que parlar; pero, no, no m' embolico: *Esquilla para 'l batall*.

BALDOMIRO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

A Fransa la Càmera ha votat lo divorci.

Al *Ateneo barcelonés* també 's discuteix aquesta qüestió y 'ls partidaris de la indissolubilitat del matrimoni están fins are en minoria numérica y en minoria de rahó.

Al últim ha prèss part en la discussió 'l Sr. Sol, consumint dugas sessions y mitja y donant llum y calor á la discussió.

Aixó demostra que quan aquí á Espanya 's tracti de plantejar aquesta qüestió no l' hi faltarán al divorci partidaris decidits y que saben ahont tenen la mà dreta.

¡Oh, y no hi som poch aficionats los espanyols á divorciar-nos!

Regularment sempre 'ns divorciem del govern que mana.

¿Volen un parell ó tres de anécdotas sobre aquest assumpto, tretas de la premsa francesa?

Allá van.

Se parla de un marit y muller.

—¡Vaya un matrimoni! May han estat d' acort en res.

—¿En res? Impossible. A mi 'm consta que actualment hi están en una cosa.

—¿En qué?

—En divorciarse.

Se celebra un casament: la núvia plora.

—Vaja, vaja, filla mèva, l' hi diu la sèva mare. — No ploris d' aquesta manera... Es precis que l' hi acostumis... pensa que ab lo divorci aquesta cerimonia pot renovarse ab molta freqüencia ..

M. Naquet ha sigut l' iniciador de aquesta idea.

Un dia d' aquestos lo célebre diputat pren un carruatge de lloguer, y al ser á pagar, lo cotxero l' hi pregunta:

—¿Es vosté M. Naquet?

—Per servirlo.

—Donchs miri, vosté ha fet de mi l' home més felis de la terra.

—¿Es vosté un dels que 's volen divorciar?

—Al revés: are podré casarme ab una casada a qui ja fá més de trenta anys qu' estimo.

La competencia entre 'ls cotxes Ripert y la Tranvia vá comensar á xurriacadas y ha acabat á tiros.

Diumenje passat un cotxero de la tranvia vá rebre dos pistoletassos al cap.

Las mulas que tiran la tranvia y 'ls cotxes Ripert deuen dir:

—¡Que bestias son aquests cotxeros!

Sembla que á Sabadell están á punt de paralisarse algunas fábricas; també á Tarrassa hi ha bastants teixidors en vaga.

¡Bon comensament per posar en planta lo tractat de comers ab Fransa!

¿No devan los libre-cambistas qu' enviarian la mar de vi, ab aquest ditxós tractat?

Donchs are com are lo vi ha fet una baixa considerable, y ningú 'l vol. Los cellers están plens, y 'ls compradors francesos no 's conmoihen, ni després de l' aprobació del tractat.

¡Bonich porvenir se 'ns espera!

Aviat no tindrem per exportar més que la miseria, y la sequia.

¡Si al menos poguessem exportar als libre-cambistas!

A Andalusia hi ha gran sequedat.

Y á Galicia plou de tal manera que fins los rius se desbordan.

Entre poch y massa la miseria passa.

¿Será veritat?

Alguns periódichs aseguran que 'ns aménassa una huelga nova de un género molt especial.

Se tracta dels catedràtics, que diu que no volen examinar als estudiants, desde 'l moment qu' en Camacho 'ls ha copat los drets d' exámen que avants ells sols percibian y que are l' Estat reclama.

Si la noticia 's confirma podria succehir que totas las carreras quedessin interrompudas.

A no ser que 'l govern prengués una medida per evitarho.

Tal podria ser, per exemple, la constitució de tribunals d' exámens, formats per comissionats de apremi.

En l' assignatura de *Institucions de Hisenda*, podria reduhirse la asignatura á las següents preguntas y respostas.

—¿Qué ha de fer un govern quan necessita diners?

—Aumentar las contribucions.

—¿Y si 'l pais no pot pagarlas?

—Se l' apremia y se 'l embarga.

Sobresalient, y ademés se l' hi donará un títol que l' habiliti per desempenyar la cartera de Hisenda.

Lo café d' Orient está activant la sèva restauració.

Los antichs claustros del convent, més tart pati de la fonda quedarán transformats en un magnífich y espaiós saló, que será, sens dupte, un dels millors de Barcelona.

Quan vinga 'l cas de inaugurar-lo, donarém tots los detalls de aquesta obra verdaderament notable.

L' Ajuntament ha acordat ja 'l curs que seguirá la professó de Corpus en lo corrent any.

¡No sè que 'ls diga! Me sembla á mi que haventse suprimit las festas de la Mercè, lo lògich hauria sigut suprimir també la professó de Corpus.

Que se 'n trèu de senyalar lo curs, si aixis com aixis, la professó vá per dintre.

Ja s' han passat los planos de la faixada de la catedral al Bisbe, perque resolgui quin es lo millor.

Desitjem que don *José Maria*, are que s' ha fet bisbe popular, resolgui d' acort ab l' opinió pública.

Dias endarrera vá celebrarse una festa en lo manicomí de Sant Boy. Boigs y sabís varen menjar en la mateixa taula, y la veritat, era molt difícil determinar á primera vista quins eran los uns y quins eran los altres.

En vista d' aixó m' atreviré á dirigir una súplica al director d' aquell establiment:

Que 'ls que son boigs se quedin tals, ab lo títol de boigs de número.

Peró que als invitats, se 'ls donga una distinció: per exemple, la de boigs honoraris.

Per acabar.

Aquí vá una bonica frase de A. Dumas fill:

«La dona es evidentment un ser inferior. Al últim dels sis dias de la Creació Déu la vá fer, y tot desseguí vá descansar.

«Se compren que 's fatigués».

QÜENTOS.

Parlava un aragonés de que en los pobles de la rívera del Ebro tots los homes neixen ab lo nás molt llarch.

Y un andalusí l' hi vá respondre:

—Per nassos llarchs en lloch com en la rívera del Guadalquivir. Jo coneixia un pagés que l' hi tenia tant, que quan olorava una rosa, no sentia l' olor fins l' endemá al demati.

Un senyor maniàtic s' havia ficat al cap que havia de morir-se dintre de un mes.

Y en aquesta idea no tenia més distracció que pendre un cotxe de lloguer y anarse 'n á passejar pèl camí del cementiri.

—Escolta, vá preguntarli un amich que vá toparse ab ell davant de la porta de don Carlos. ¿Qué vás á veure á algun difunt de la familia?

—No, l' hi respongué, m' estich ensejant per quan m' enterrin.

Exámen de geografia.

—A veure noy, ¿los quatre punts candinals quins son?

L' alumno no respon.

—¿No son llevant, ponent, nort y mitj-dia?

—Sí, senyor.

—Suposém que á la dreta hi tèt 'l llevant; á l' esquerra 'l ponent... ¿qué hi tèt al davant?

L' alumno després de reflexionar un gran rato:

—Al davant hi tinch lo nás.

Un cego que demana caritat:

—Caritat per un pobre cego, pare d' onze criaturas.

Un senyor l' hi dona dos quartos, dihentli:

—¿Onze criaturas! .. Home es una mica massa. ¿Cóm diantre 'us ho arregla?

—Qué vol que l' hi diga, senyor, quan un home es cego no sab lo que 's fá.

Un senyor molt escrupulos troba un cabell á l' escudella y dona una fregada d' orelles á la criada, acusantla de falta de cuidado.

L' endemá:

—Tuyetas.

—¿Qué mana senyor?

—Aixó ja es massa, tèt, un altre cabell.

—¿Oy que nó!

—¿Cóm nó? Y aixó qu' es?

—Es lo mateix d' ahir.

Se concerta un desafio y 's decideix que siga á pis tola. Un dels padrins diu:

—Are 's farà per sort qui disparará primer.

Resposta de un dels que ha de desafiarse:

—Senyors, ¿no 'ls sembla millor que fém per sort, á veure qui ha de donar explicacions al altre?

Visitant un museo d' escultura, un senyor pregunta á un dependent:

—A veure ¿quina es l' obra que l' hi agrada més á voste?

Lo dependent respon sense vacilar:

—La Venus de Milo.

—Y aixó ¿perqué?

—Ja veurá, com que no tèt brassos, quan se fá limpiesa es espulsada desseguida.

Al estanch:

Un parroquiá pren vuit cigarros de mitj ral y dona una pesseta.

L' estanquer la fá trincar y sona molt malament.

—Mestre, diu, aquesta pesseta es falsa.

Lo parroquiá després de mirarla respon:

—Impossible.

—¿Com s' enten?

—Miréu: es de Fernando VII.

—¿Y qué?

—Que bèt 'm sembla, en nom de Déu, que hi ha hagut prou temps per adonarse 'n.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Prima y tersa menjar es s' enten, per cert animal; segona es lletra vocal y es un cert moble 'l total qu' en molts cuynas hi es.

PAU SALA.

II.

De la filla de 'n Nadal noya hu-dos y tres-segona, vá demanar l' hu en Total que n' es fill de casa bona.

LLARCH Y PRIM.

ANAGRAMA.

Per fer bons tot de billar, á la tot de Zanguebar

J. y F. MORELLAUS.

TRENCA-CLOSCAS.

ORDI-AGLA-NEN.

Ab las lletres de aquests tres noms, formar lo de una nació estrangera.

HPESQ SUOP.

LOGORIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	—Nom d' home.
6	3	2	4	5	—Adorno de las noyas.	
4	5	6	5	—Un comestible.		
5	4	5	—Nom de dona.			
3	2	—En la solfa.				
1	—En l' abecedari.					

RELOS Y SEOP.

ROMBO.

Primera ratlla horisontal y vertical: una lletra. Segona: una diversió. Tercera: una corrent d' aygua. Quarta: en las casas de pagés. Quinta: una lletra.

UN CATALANISTA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Omplir los pichs ab números que sumats horisontal, vertical y diagonalment, dongan per resultat 34.

POCA ROBA.

GEROGLÍFICH.

X
TOT
IVI

LLAGOSTERENCH CORREDOR.

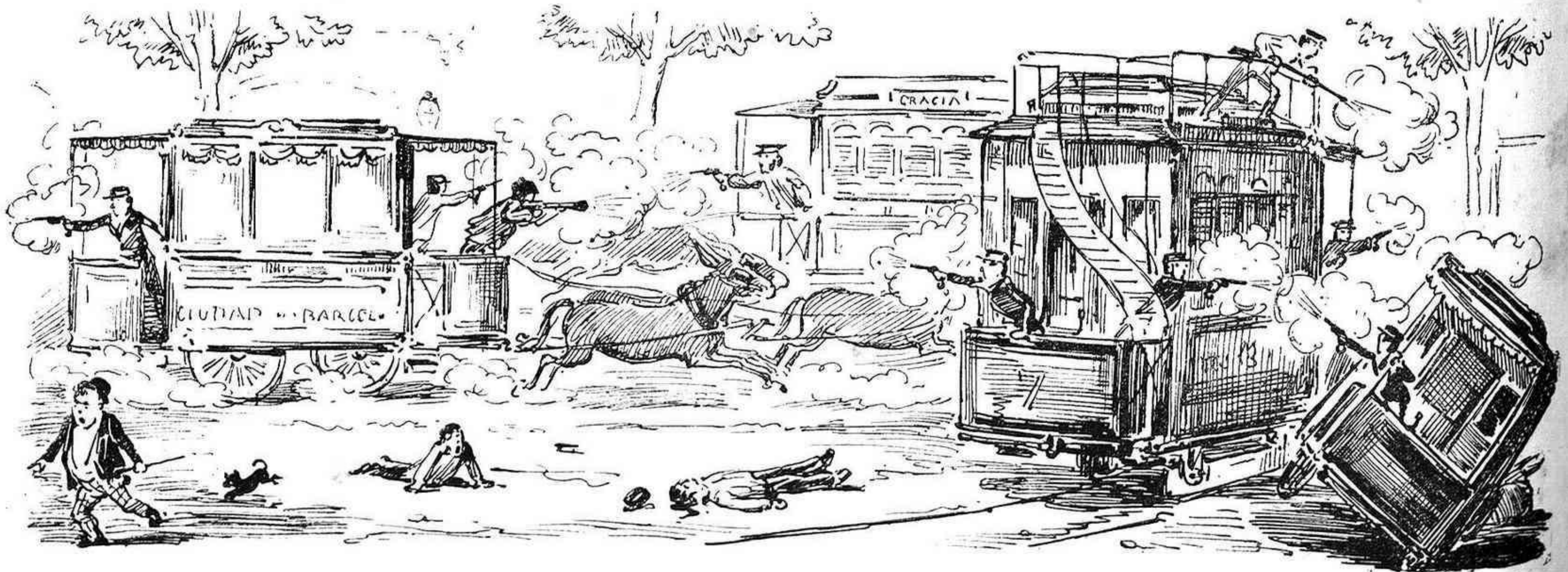
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Ca-so-la.
- Id. 2.ª—Te-ment.
- MUDANSA.—Rama-Rema-Rima-Roma.
- CONVERSA.—Maria Lluisa.
- TRENCA-CLOSCAS.—Cervantes.
- LOGORIFO NUMERICH.—Clarís.
- ROMBO.
M
R A P
M A U R I
P R O
I
- GEROGLÍFICH.—Llengua muda mey fou batuda

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

ÁFRICA EN BARCELONA.—Competencias Riper y Tramvia.

Espectacles per aquest istiu.